

Albert Einstein

1879–1955

Tvrdí se o mně, že jsem byl génius, ale s tím já nesouhlasím. Byl jsem NORMÁLNÍ ČLOVĚK, který se však vyznačoval OBROVSKOU ZVĚDAVOSTÍ. Miloval jsem matematiku a fyziku, dva vědní obory, které mnozí považují za složité. Když se ale zamyslíte nad mým nejslavnějším vzorcem $E=mc^2$, nezdá se nijak zvlášť komplikovaný, no ne? Říká, že energie nebeských těles se rovná jejich hmotnosti krát rychlost na druhou. No dobrá, možná to není úplně jednoduché. Jediný krátký vzoreček nám nicméně odhalil, jak převést hmotu v energii a naopak. Tento objev znamenal ve vědě zásadní průlom. Jestli jsem tedy kdy měl nějakou SUPER SCHOPNOST, vděčím za ni tomu, ŽE MI BYLO UMOŽNĚNO STUDOVAT, CO JSEM MĚL RÁD. *Každý je génius. Pokud však budete chtít posuzovat rybu podle schopnosti šplhat na stromy, prožije celý život v domnění, že je hloupá.*

Obdržel jsem Nobelovu cenu za fyziku, vyučoval jsem na vysoké škole, přednášel na nejslavnějších univerzitách světa. A když jsem zemřel, vědecká obec se rozhodla zkoumat můj mozek, protože chtěli zjistit, co mě činilo tak výjimečným. Ona pověstná genialita však netkvěla jen v mém mozku – ŽIVILA JI ZEJMÉNA MOJE NEVYČERPATELNÁ VÁŠEŇ PRO OBJEVOVÁNÍ a touha porozumět těm nejhluběji ukrytým tajemstvím, která nás obklopují. Ne vždy se mi podařilo dobrat se výsledků, jež jsem očekával. A často mě, hlavně v mládí, také obviňovali z lenosti. Věnoval jsem se totiž pouze těm předmětům, které mě zajímaly, a na to, co říkali ostatní, jsem dbal jen pramálo. Mou lásku k vědění vždy provázel i silný smysl pro spravedlnost, který mě nutil bojovat za mír a rovnost. Obrázek, který mě vystihuje nejlépe, je ten, na němž vyplazují jazyk. Tahle rošťácká fotografie nese jedno důležité sdělení: i KDYŽ VYROSTEME, MUSÍME SI V SOBĚ UCHOVAT ALESPŮŇ KOUSEK ZVÍDAVÉHO DÍTĚTE.

Coco Chanel

1883-1971

Celý svět mě zná pod jménem
COCO CHANEL, jménem, které se stalo symbolem MÓDY,
VKUSU A ELEGANCE. Jen málokdo však ví, že jsem se
narodila jako Gabrielle Bonheur Chanelová do velmi chudé
rodiny v městečku Saumur ve Francii. I se svými sourozenci
jsme bohužel skončila v sirotčinci. Právě tam jsem se naučila
šít a prostou práci švadlen přetvářet v umění. Díky své super
schopnosti, houževnaté CTIŽÁDOSTI, jsem se rozhodla, že
jakmile se ze sirotčince dostanu, vezmu svůj život
do vlastních rukou. A to, že jsem žena, nikdy
nesmí stát v cestě k uskutečnění mého snu.

UMÍNILA JSEM SI, ŽE SVOU
JEDINEČNOU ŽENSKOST
UČINÍM SVOU PŘEDNOSTÍ.

Vlastně jsem vždy věřila
tomu, že *pokud
chcete, aby si
vás někdo
všiml, musíte
být něčím zvláštní.*

Fakt, že mé dílo mě
přežilo, dokazuje, že
jsem se nemýlila.

Na počátku mého úspěchu stála kolekce klobouků. Psal se počátek 20. století a svět se řítíl vstříc překotnému vývoji – auta, vlaky, letadla, elektřina... Ženy se však stále tísnily v upnutém, nepraktickém a nepohodlném oblečení. A tak, když jsem pozorovala, jak jim oděvy překážejí v pohybu, jsem si uvědomila, že nastal čas, aby ZAČALY EXPERIMENTOVAT. Aby osvobodily svá těla, aby pocítily, že život drží ve svých rukou, aniž by se přitom musely vzdát elegance a půvabu. Pustila jsem se do navrhování šatů, které se HODILY PRO NOVÝ TYP ŽEN – pro pracující, které si mohly ve světě vydobýt stejné místo jako kterýkoli z mužů. Vytvářela jsem funkční kostýmky a modely, které kladly důraz na postavu, ale vyhýbaly se přitom vulgárnosti. Takové, které svým nositelkám umožňovaly přirozený pohyb a rafinovaným způsobem dokázaly podtrhnout jejich eleganci. Zažila jsem vzestupy i pády. Někteří moji práci očerňovali, jiní ji vynášeli do nebes. Sklízela jsem chválu i kritiku, ale *nelituji ničeho – jen toho, co jsem neudělala.*